

Данијела Марковић
МЕНИ СУ РЕКЛИ ДА ВИ ПОСТОЈИТЕ

Copyright © Данијела Марковић 2023.
Copyright © овог издања MediaSfera, 2023.
Насловна страна A day at the beach и илустрације у
књизи ©Ана Токин

Сва права задржана. Ниједан део ове књиге не може
се користити нити репродуковати у било ком облику
без писмене сагласности аутора и издавача.

Данијела Марковић

МЕНИ СУ РЕКЛИ
ДА ВИ
ПОСТОЈИТЕ

*Посвећујем људима
који су ме састављали и мотивисали
да дођем до њих и пустили
да растем даље*

МЕНИ СУ РЕКЛИ ДА ВИ ПОСТОЈИТЕ

аутор: Данијела Марковић

Ово рефлексивно дело је посве интимно, а читаоца пресретне својом искреношћу и отвореношћу, тако да се скоро заустави на првом кораку да не би својим присуством нешто узнемирио и развргао. Ткање које ауторка прави креће се између садашњег и прошлог, у измештеној средини где није лако разликовати једно од другог; заправо, то неразликовање и чини ткање реченог. Тачке сусрета и чворови ткања су непосредне, мале, свакодневне ствари, људи и догађаји, обичне и неприметне. Из тих чворова реч се расплиће и у њима се уплиће, па оно свакодневно добија зракасту структуру и значење које може имати само као присвојено и вољено.

Песме које ауторка значајно назива цртицама сачињавају мапу могућег кретања кроз простор – простор мора – који се изнедрио и поделио. Реч је заправо о облику који не пристаје ни на поезију ни на прозу, већ крчи сопствене смерове. Унутрашња структура и поредак песама/цртица је у складу са наведеним, јер се стиче утисак да је кретање по делу могуће вршити многим путевима. Другим речима, дело није отвореног

карактера у устаљеном смислу речи; заокружено је и оцртава сопствено биће. Ипак, кретање унутар тог простора је оно што га испуњава, а ауторка путање тог кретања поставља колико ка себи, толико и ка другом. Захваљујући томе, интимно речено постаје заједничко.

Ово дело је непретенциозно и светло. Чита се као лична исповест и као разговор. Чита се као пријатељство.

Сходно свему наведеном, Мени су рекли да ви постојите Данијеле Марковић од срца препоручујем за објављивање. Моја сугестија је да уводне напомене ауторке буду смештене на крај дела; оне чине интегралну нит ткања књиге, али у садашњем облику стоје између дела и читаоца. Сматрам да карактеру дела више одговара отворени и непосредни приступ ка читаоцу, те да се реч ауторке може поставити на крај, а да се не наруши структура дела.

У Београду, 24. 9. 2023. године

проф. др Уна Поповић

МЕНИ СУ РЕКЛИ ДА ВИ ПОСТОЈИТЕ

Данијеле Марковић, збирка лирско-есејистичких цртица, представља чудесни амалгам маште и мудрости. Вођена принципом „будите као деца“, ауторка проводи читаоца кроз свет детињства (сећања) и свет зрелости (доживљаја), које у њеној поетској перцепцији имају исти вредносни и значењски обухват. За њу нема ничег фантастичнијег од саме стварности и ничег вреднијег од маште: „Машта не спава, путује заједно са стварношћу“.

Слово, реч и слика – само су инструменти којим ауторка кроти неухватљиву и безобалну имагинацију, тројство које се приклања вечном сну о животу као мору. Њена потреба да неслућеном и непојамном пружи видљиви облик, овековечује се у тежњи да постане *град на мору* – камен, стамен и непролазан. Њена машта је луцидна, колико је и језик поетски. Она нам поручује да не треба спавати него сањати, јер је наша права природа од снова и саткана.

У Београду, 22. 9. 2023. године

др Марија Јефtimiјевић Михајловић

СЛАТКО ОД СОЛИ

Сублимирати живот, не само сопствени, већ готово сваки који је то био, који јесте, или ће тек бити, живот у својој апсолутности, приде му дати не само врло јасну боју, тон, мирис, укус, већ изнад свега смисао, изузетно је риједак дар проницања, спознаје и мудрости.

Још рјеђи дар, који Данијела Марковић посједује, јесте да је у овом јасном, прецизном, али истовремено и меком ткању, збира кратких, готово поетских записа, које носе назив *Мени су рекли да ви постојите*, све то сублимира у свега 58 слика.

Ауторка се суверено креће кроз времена и просторе.

Приповиједајући у типу романа тока свијести, од дјетињства, дјевојаштва и зрелости, Марковић ни за трен не испушта, у њеном исказу, сасвим неодвојиве перспективе, што је готово јединствен примјер у књижевности – перспективу широм отворених очију дјетета које тек открива свијет и перспективу зреле жене, којој свијет и сваки његов садржалац, у коначници има своје јасно одређено мјесто, значај и сврсисходност у поретку ствари.

Она, завеслајима искусног маратонца, урања у готово тактилне слике успомена, које вјешто претаче у вријеме садашње, од мора до мраморја, од породице до пријатеља, од отуђења до сусрета, од слатког од трешања питомине планинског села, до слатког од соли.

Она појавама и предметима даје сасвим нова својства, дефиниције и визуре, никада не губећи из вида античко поимање доброг и лијепог.

Не намеће рјешења.

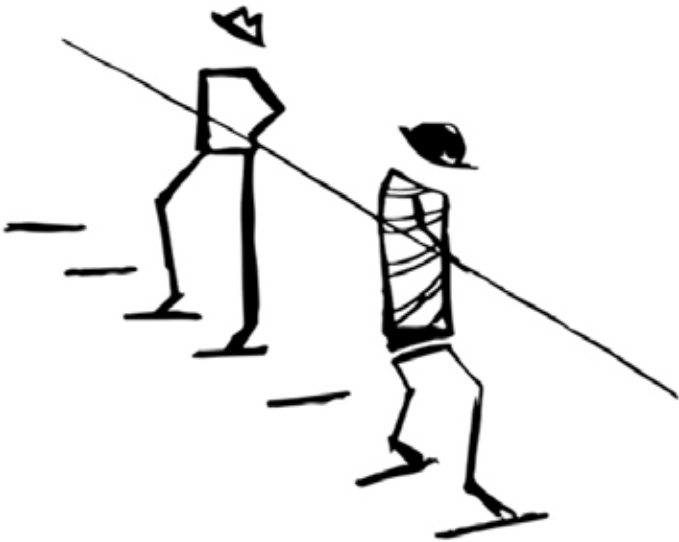
Динамика њеног приповиједања је импресивна, а реченица сочна у једноставности, тече природно, попут ријеке.

Марковић је изузетно вјешт ковач ријечи.

Мени су рекли да ви постојите, је катарзично освјежење у модерној књижевности, због чега ово дјело најтоплије препоручујем пажњи читалаца.

У Херцег Новом, 15. 9. 2023. године

уредница Ксенија Матовић

1.

Где?

Када?

Шта?

У Ластви

Сваке године почетак јуна

Путовање за читање

Кратка прича о дугачком пријатељству

Пре три године подсетиле смо се на летовање од пре 33 године (отприлике).

Нашле смо малу камену кућу у уској улици са једним рогачем посађеним у 18. веку пре одласка мештана у Америку.

Било их је пуно. Сада је само један сведок мношине и људи и стабала.

Број са којим се множи је увек исти.

Храна коју спрема кума је увек различита и засити већ на сам мирис.

Ту је обавезна мастика.

Обновимо секције чак и оне на које нисмо ни у школи одлазиле.

Хор обавезан, читалачка секција у две смене, дијалопшка и монолошка пракса у три смене.

Галерија која изгледа као веселики креветац са три кревета је под косином и мој кревет гледа у море.

Лето је. Лепо је.

2.

Ово је кратка прича о ручку

Глава је тога дана остала на другом месту. Од-
носно трећем.

Ова је сетња (од сете)

Нема града у коме живела нисам. Тих пар сати,
дана, минута и секунди из аутобуса би биле до-
вољне да се населим иза неке беле завесе. Чујем
звечкање тањира и знам да тамо живи моја по-
родица. Помислим – сви су на окупу, чекају ме
да изађем из воде и добијем прекор што касним.
Тата је склопио новине, радио се утишао и ру-
чак почиње.

Мислим тако и о вечери и иза других отворених
тераса, исто знам да је она моја Рашка породица.
И све је мирно.

Без главе шетајте једино са добрим сапетницима.

3.

У мом селу не расту трешње
Расту јабуке, оскоруше, боровнице и рибизле.
Има и шумских јагода.
Шљиве и грожђе имају озбиљније задатке у планинском крају и вековима их испуњавају.
То је предео у коме нема десерта. Слатко није посланица.
Верујте на реч, тамо вам посланица не треба.
Већ сте у Царству склада, људи се још навикавају на то, али природа је скроз поверовала у Бога.
Правда за беле трешње које расту упркос чекању да постану црвене.
Еее, слатко од белих трешања је свуда посланица!
Посланица. Градац. Моје село.

4.

Пажња!

Некако сам осетила да ће једна прича о трешњама донети реку речи!

Река се улила у море, а следећег лета поделићемо број 4 са недељивим.

Синоћ оснивачка скупштина уз дињу, крушку и грожђе.

У чудне рецепте се то воће распоредило. Нисмо ми криве што оно ври када је са нама.

Мало и јесмо криве, само што се сада кривицама осмехујемо и сваакој намигнемо. Хвала вам, и ви сте ту.

Сањах једног анђела Дејана. Знам да музицира над нашим темама и то је диван почетак.

5.

Од смеха саксофон
Синоћ је концерт једне диве оставио без даха.
Дуго, до јутра.
Дошла сам, и ваљда не желећи да ишта пореме-
ти ту даховност, заспала.
Јутрос тражим нову мелодију, да она синоћна
баш где јесте остане.
Девети ред једног сокака пуног финих људи
који су дошли да нешто понесу са собом.
Кратка прича о осмеху. Диву чини великом и
публика. Углавном дугогодишња.
Публика која је слуша. Чује.
Лето је. Лепо је.

6.

Разумех да људи користе мобилне телефоне када је најемотивнији тренутак концерта. Или више њих – тренутака, а и људи. За неке је и цео концерт најемотивнији тренутак.

Телефон, камера, тон. Блиц.

Зашто је телефон постао филтер, одступница, одбрана и брана чим се осети нешто – умањује се слика, умекша тон у један правоугаоник?

Од пуне слике живе бине, звука који бољи не може бити, неко одлучи да све то умањи у мали екран и уживо одлаже за касније.

Превише емотивно?

Јесте. Али и најлепши утисци дају се понети и поднети.

То најбоље зна Јасмин Леви.

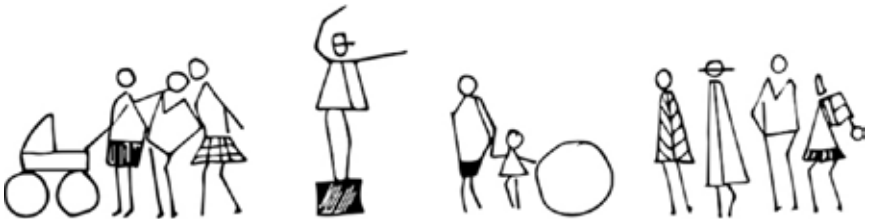
Па, да учимо заједно.

Лето је. Лепо је.

7.

Књига + књига + књига + књига
Нађу вас наслови као и пријатељи.
Неки буду одувек ту.
Лето је. Лепо је.

8.

Две даме ручају. Куце испред ресторана играју свој плес.

Гости одасвуд госте очи, уши и глад у Кокос бару.

После ручка добијем колач и кафу и мислим у белој Аниној хаљини у свим бојама света.

Зборник радова само што није изашао.

Умем да направим мозаик.

Другарица излази из породилишта.

Нати је рођендан.

Свет је предивно место.

Лето је. Лепо је.

9.

Лектор је на одмору
Хаљина је на мојој бућкастој вешалици
Офингером зову чак и људе
Ана је почела поново да црта људиће
Чекам да киша пожели друго годишње доба
Лето ћу провести на филмским терасама Бео-
града
Хаљина је од столњак платна, говори бар три
озбиљна језика
Кратка прича о људићима
Добро јутро!
Лето је. Лепо је.